

תת"ע 1717/01/20 - סביחאת מוחמד נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 1717-01-20 מדינת ישראל נ' סביחאת מוחמד
תיק חיצוני: 10251539937

מספר בקשה: 4

בפני כבוד השופטת עידית פלד
מבקש סביחאת מוחמד
נגד מדינת ישראל
משיבה
החלטה

עסקינן בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 5.2.20.

עיינתי בטיעוני הצדדים בבקשה ובתגובה.

היה מקום לדחות את הבקשה על סף בהעדר תשתית עובדתית נתמכת בתצהיר מטעם המבקש (רע"פ 2474/18 יואל גולדברג עו"ד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 26.07.2018); ומן הטעם שהוגשה באיחור ניכר. המועד להגשת הבקשה הינו בהתאם להוראת סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי 30 ימים מיום קבלת גזר הדין; ובענייננו, בתיק בית המשפט הוגשה הודעה על ייצוג ביום 6.2.20, וב"כ הנאשם צפה בפסק הדין בהיעדר ביום 10.2.20; כך שהבקשה לביטול פסק דין הוגשה למעלה מ-11 חודשים ממועד הידיעה אודות פסק הדין, ובסוף תקופת הפסילה המותנית שנגזרה - שיהיו שלא הוסבר ושיש בו כדי לבסס דחייתה של הבקשה.

מעבר לדרוש, אני סבורה כי יש לדחות את הבקשה גם לגופה.

בית המשפט יעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש אם הייתה הצדקה להיעדרו מן הדיון או אם קיים חשש שנגרם לו עיוות דין.

אשר לתנאי הראשון, ברי כי זה לא מתקיים בענייננו, שעה שאין מחלוקת כי המבקש קיבל את ההזמנה לדיון במועד ביצוע העבירה והוא חתום על טופס אישורי מסירה, כפי האמור בפרוטוקול הדיון ואישור המסירה אשר צורף לכתב האישום המצוי בתיק בית המשפט; ובקשה לדחיית מועד הדיון שהוגשה ללא ייפוי-כח נדחתה; כך שקיימת אינדיקציה ברורה לידיעת המבקש אודות הדיון בו נשפט בהיעדרו.

בהקשר זה יצוין, כי גם אם הוגשה בקשה לדחיית מועד דיון; הרי שאין בעצם הגשת בקשת דחיה כדי לפטור את המבקש מהתייצבות לדיון, והייתה מוטלת עליו החובה לבדוק ולברר אם נדחה הדיון ולא יזמה מועד, וכאמור לעיל, הבקשה נדחתה (וראו למשל עפ"ת (מחוזי נצ') 2339-07-15 חסן אבו ראס נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 03.12.2015); ועפ"ת

(מחוזי חי') 6063-11-18 **מרדכי בנימין נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 19.02.2019). לפיכך, נפל פגם בהתנהלותו של המבקש, כשלא התייצב לדיון על אף דחיית הבקשה לשינוי מועד הדיון. "בעל דין אשר מגיש בקשה לדחיית מועד דיון - עליו החובה לעקוב אודות התקדמותה, ואין לו אלא להלין על עצמו בדיעבד." (רע"פ 1798/15 **שירן עמי נ' מדינת ישראל**).

אשר לתנאי השני, אני סבורה כי גם תנאי זה לא מתקיים בענייננו, שעה שהמבקש לא טען כי שילם את אגרת הרישוי ולא הציג את 'אישור התנועה הזמני' הנטען, לביסוס טענתו; וכאמור, אף לא צירף תצהיר לתמיכה בבקשה; ולא הצביע על שיקולים הנתמכים בתשתית ראייתית כלשהי שיש בה פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, כנדרש על פי הפסיקה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (פורסם בנבו, 25.03.2018)).

גם העונש שהושת על המבקש (קנס בסך 1,000 ₪ ו-1 חודש פסילה על תנאי לשנה) הינו סביר, בהתחשב בתקופת פקיעת רישיון הרכב ובעברו התעבורתי; ואין בו כדי להקים חשש לעיוות דין.

לפיכך, הבקשה נדחית, ללא צורך בדיון במעמד הצדדים.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, כ"ו שבט תשפ"א, 08 פברואר 2021, בהעדר הצדדים.